

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Z. J.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. 96/DS/2016, JID: 5572/2016/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze 13. 1. 2016, č. j. 96/DS/2016, JID: 5572/2016/KUUK/Bla, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. 96/DS/2016, JID: 5572/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 24. 8. 2015, č. j. MDC/74767/2015. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným, že se porušením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť dne 20. 2. 2015 jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, reg. zn. „X“, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň mu bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení, aniž učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě dlužné částky nereagoval, správní orgán měl za povinnost pokračovat v šetření přestupku; jen takový postup by byl konformní s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu a odůvodnil by následné odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“). Prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče ve výzvě dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jakožto neformálnímu přípisu, nemůže v žádném případě nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče. Z § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že zákonodárce nepovažuje vydání výzvy k úhradě určené částky za šetření přestupku, když ukládá správnímu orgánu pokračovat v šetření přestupku poté, co na výzvu k úhradě určené částky nebylo reagováno. Pokud by magistrát žalobce ke sdělení totožnosti řádně vyzval, žalobce by magistrátu totožnost řidiče sdělil. Žalobce nesouhlasil s magistrátem, že ten neznal žádnou jinou osobu, kterou by mohl předvolat k podání vysvětlení. Zastával názor, že magistrát mohl předvolat M. J., který požádal o sejmutí technického prostředku zabraňujícího odjezdu vozidla a který byl uveden v oznámení o přestupku.
3. Žalobce dále namítl provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobce u této námitky především argumentoval tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 15 A 14/2015–35 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 56/2014–35, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považuje žalobce za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce a žalobce měl právo být vyzváno o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); v této souvislosti citoval rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014–34.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalobce namítl, že správní orgány neodůvodnily, proč nebyl proveden žalobcem navržený důkaz, a to výslech svědka. Žalobce si byl vědom, že správní orgán již nemůže zahájit řízení o přestupku s jím udaným řidičem vozidla, považoval však svědeckou výpověď řidiče za nezbytnou. Magistrát však pouze uvedl, že navržený důkaz je irelevantní. Žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 37/2009-40 a č. j. 2 As 30/2007-58.
5. Žalobce dále poukázal na to, že výrok rozhodnutí magistrátu nebyl v souladu s § 77 zákona o přestupcích, neboť není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál, a výrok rozhodnutí magistrátu je tak nekonkrétní a nesrozumitelný. Dále žalobce konstatoval, že ve výroku rozhodnutí magistrátu zcela chybí místo spáchání přestupku. Namítl, že magistrát neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008-115.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedl, že nebyla známa totožnost řidiče a tato skutečnost nebyla zřejmá ani z podkladů pro zahájení řízení o přestupku, a magistrát proto vyzval žalobce k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce ani jeho zástupce však na výzvu nereagovali. Dne 28. 5. 2015 zahájil magistrát se žalobcem řízení o správním deliktu vozidla doručením příkazu, který byl podáním odporu zrušen.
7. Žalovaný zdůraznil, že z právní úpravy nevyplývá povinnost nařizovat obligatorně v každém případě ústní jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle žalovaného nebyly poukazy žalobce na judikáty, které uvedl v žalobě, příléhavé, neboť řešily skutkově odlišné případy. Zastával názor, že k žádnému zkrácení práv žalobce nedošlo.
8. Žalovaný dále konstatoval, že skutkem žalobce je to, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona; toto je v rozhodnutí magistrátu zcela srozumitelně a jednoznačně uvedeno. Pokud rozhodnutí magistrátu ve svém výroku neobsahuje místo spáchání deliktu, žalovaný dodal, že nepovažoval tento nedostatek za nezákonnost nebo nesprávnost výroku, neboť v odůvodnění se magistrát o místě spáchání deliktu zmiňuje. Poukázal dále na to, že z oznámení o přestupku je zřejmé, že šlo o přestupek, kdy předmětné vozidlo stálo v místě uvedeném ve výroku rozhodnutí magistrátu a neznámý řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že se neřídil dopravní značkou IP 13c.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, nepřisvědčil však všem námitkám.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 26. 2. 2015 od Městské policie Děčín výzvu pro řidiče – oznámení o přestupku ze dne 20. 2. 2015, z něhož plyne, že řidič osobního motorového vozidla Ford Mondeo, registrační značky „X“, se dne 20. 2. 2015 v 9:45 hodin v Děčíně na Masarykově náměstí dopustil dopravního přestupku nezaplacením parkovného; uvedené vozidlo bylo uzamčeno technickým prostředkem, o jehož sejmutí požádal M. J., nar. „X“. K této výzvě byly přiloženy 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Magistrát jej proto výzvou k úhradě ze dne 18. 3. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Úředním záznamem o odložení přestupku magistrát dne 25. 5. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu dále vyplývá, že magistrát vydal příkaz ze dne 25. 5. 2015, č. j. MDC/OSC/46102/2015/HaZ, jímž žalobci uložil pokutu za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého tehdejšího zástupce, společnosti FLEET Control, s. r. o., neodůvodněný odpor. Následně byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce v podání sdělil, že jím provozované vozidlo měl v uvedené době svěřené J. F., nar. X. Ve sdělení ze dne 12. 8. 2015 magistrát sdělil zmocněnci žalobce, že navržená svědecká výpověď je bezpředmětná, a proto tomuto důkaznímu návrhu nevyhoví. Následně magistrát vydal dne 24. 8. 2015 rozhodnutí č. j. MDC/74767/2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 9. 9. 2015 neodůvodněné odvolání, které žalobce po výzvě magistrátu doplnil. Dne 13. 1. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2016.
15. Soud k námitce žalobce spočívající v tom, že řízení bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, předesílá, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Přitom platí, že zůstane-li provozovatel vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona.

16. V projednávané věci vyzval magistrát žalobce výzvou k úhradě ze dne 18. 3. 2015 k tomu, aby zaplatil pokutu 300 Kč, nebo ve lhůtě patnácti dnů sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu přitom musí výzva adresovaná provozovateli vozidla obsahovat popis skutku, označení místa a času spáchání, označení přestupku, výši určené částky, datum její splatnosti a další údaje pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7 ustanovení. Všechny tyto náležitosti výzva splňuje. Žalobce ve lhůtě nezaplatil určenou částku, ani nesdělil totožnost řidiče vozidla, proto magistrát odložil řízení o přestupku, neboť nedokázal zjistit totožnost řidiče vozidla. Poté magistrát zahájil řízení o správním deliktu. V tomto postupu magistrátu tedy soud neshledává žádnou chybu a konstatuje, že řízení bylo zahájeno v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
17. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán měl provést dokazování za osobní účasti žalobce a že žalobce měl právo být vyzvolen o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Soud k tomu vádí, že správní orgány v projednávané věci vycházely pouze z listinných podkladů a že žalobci umožnily, aby se mohl seznámit s podklady pro rozhodnutí, žalobce však této možnosti nevyužil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, přitom platí, že „*správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyzvolit účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.*“ Ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015-61, v němž konstatoval, že „*při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, § 51 odst. 2 téhož zákona se neužije.*“ Soud tedy shrnuje, že se nejedná o vadu řízení, pokud magistrát žalobce nevyzvolil o provádění listinných důkazů mimo ústní jednání, neboť jeho práva byla zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
19. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že magistrát nevěnoval pozornost žalobcem navržené svědecké výpovědi. Magistrát ve svém rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení navrženému výsledku J. F., kterého žalobce označil jako řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgány potom správně poukázaly na to, že žalobce jako provozovatel vozidla zůstal k výzvě magistrátu ze dne 18. 3. 2015 ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nečinný, a neoznačil tedy řidiče vozidla v určené lhůtě. Na tomto místě soud opakuje, že zůstane-li provozovatel vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Za takové situace shledává soud správným závěr správních orgánů, že výsledek domnělého řidiče vozidla, který žalobce navrhl až v podání doručeném magistrátu dne 11. 8. 2015, již byl pro řízení o správním deliktu provozovatele bezpředmětný. Poukazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 37/2009-40 a č. j. 2 As 30/2007-58 jsou zcela nepřipadné.
20. Soud však přisvědčil námitce žalobce, že výrok rozhodnutí magistrátu nebyl v souladu s § 77 zákona o přestupcích, neboť není zřejmé, jaký konkrétní skutek se udál, a výrok rozhodnutí magistrátu je tak nekonkrétní a nesrozumitelný. K tomu soud poukazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který se shodnou právní otázkou zabýval v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. V tomto usnesení rozšířený uvedl, že smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o jiném správním deliktu, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu v případě podaného odvolání. Vydané rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Rozšířený senát proto odmítl úvahu, že postačí, jsou-li podstatné náležitosti výroku rozhodnutí o správním deliktu uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí. „*Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. ... Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.*“

21. V projednávané věci magistrát ve výroku svého rozhodnutí ze dne 24. 8. 2015, č. j. MDC/74767/2015, který žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil, uznal žalobce vinným, že se porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť dne 20. 2. 2015 jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Ford, reg. zn. „X“, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň mu bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč.
22. Z výrokové části rozhodnutí magistrátu vůbec neplyne, jaké konkrétní povinnosti řidiče či pravidla provozu na pozemních komunikacích nebyly dodrženy, tj. jakým jednáním měl žalobce své povinnosti porušit, neboť ve výroku není žádná zmínka o místu a způsobu spáchání skutku, rovněž nekonkrétně je vymezen i čas jeho spáchání. Ve výrokové části rozhodnutí magistrátu tak není zahrnutý popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Teprve z odůvodnění rozhodnutí magistrátu se lze dozvědět, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit řidič motorového vozidla Ford Mondeo, registrační značky „X“, tím, že se dne 20. 2. 2015 v 9:45 hodin v Děčíně na Masarykově náměstí neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ a neřídil se údaji na parkovacím automatu, čímž porušil povinnost obsaženou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tuto námitku tedy soud shledal důvodnou. Podle citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přitom platí, že neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
23. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí magistrátu soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, neboť zjištěnou vadu lze odstranit v odvolacím řízení.
24. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 5. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.